

მარტინ ათავის კიბრის ნოტი 6306 გურია

წენი ლატერატურული გვერდის ნოტი იტორი
ები ზუგდიდის პინქურთა და მოსწავლეთა სახალის
შემოქმედთა წრის წევებით, სამშობლოს წარსული,
აწყვე და მომავალი, — თ, მათი შემოქმედების
ძირითადი თემა, პატიონი ექვდანე სამშობლოს და
გრლშემარკერებად გვერდის მინ, თუც ზოგარეთ
სტრიქონისა თუ წინადაღებას დავეწა სკირდება,
სათქმელი მინტ მოღის ჩენის გრლებამდე, რაგან
მათ გრლშემფულიდა და ბაზერი უშუალობა უდებს
საფუძვლად.

გზა დალოცოთ ნოტებს სამშობლოს და
სამსახურისკენ!

ფიქრები ოთარ ჭილაძის „რკინის თეატრის“ შემდეგ

ნადარწყრილი მეცნიერები და
ხანია ეჭვადება
შექას კამარა ვეფხის ნახტომით,
რაც იძობების სერია უნის ქვეშ
სულშეუსულმა უცხავი ტანკით
ამოულებად...
ოცდამერიტეს ვერ აღუდება
ისტორიის ვერაც უნდო,
ხმა უდაბნოს მდალდებლისა
განმიანდე უწმინდეს დამდის...
შენ გავინაოთ სვალი გზა
ციცქანა ხანოლ,
თორებ უნდობლივ...

შემოდგომის რექვიეტი ა ს უ

წვიმს, წვიმს :;
წვეოწვეო, წვეოწვეო
ირევიან ნარნარალ
ვერცხლისცერი სიმები,
გალენ და უკრავენ

მასენდება ერის სინისთვის დაღუპული შვილები

ცხრა შარტი და ცხრა აპრილი
როცა გამაძებლება,
ხამოვდები ხის ძირის და
ოვალი ცრემლით მევსება.
გასენდება ცხრა აპრილის
დაღუპული ქალები,
გასენდება ერის სინისთვის
ხევიანებალი თვალები.

შემოდგომა წავიდა,
დათაულები, დამტბარი,
ოვროჩე თეორი სამსიონ
შემოვიდა ზამთარი.
ზოგი ციგას იმჟაფებს,

თავისუფალი

საქართველოს კოლოგანი
უამრავი მტრი ჰავადა, ხშირად
ესეოდნენ თურქები, საკასლები,
დილ-ლენი, ქართველი მკ-
ლაზ იმარჯვებლენ, გაგრა ბო-
ლოს მოტუვდნენ. ახლა ერი
თავისულებისთვის იმრვის. ჩვენ
გოცებოდა თავისულები, პა-
ტარებაც უკერად ის გაეკვი-

შემოდგომის ბალი თბილისში ანუ ჩემი შორეული თვალთახედვით

კლავ სარცელებელი გარება დემონი,
სულთობრძების გა შემოდგომაც,
(მწუხის ზარები რეკრ ხონის)
არავის ესმის ხევდა-ჩივლი
ერთი ხაზრალი ჩიტი-ჩიორის,
ცერისცელების ბორით ცერია
არ დაუთმია ერთი ფიორიც,
ზე აღმურია ჭვერის უჩინ
და გაუმართებ აუქციონი.
ჩათვლებილ ხების კალა აღმინდება
კალთა შობლიურ კავასინის,
ამად ულის უწინდელ ხტუშირებს
შიტყვეტული ატრაციონი,
იღუმალ ძალით ამშვერებს სულლებულო
ლანდი დამდებულ გალაკტიონის.

სიურიანა დაირებს

შემოდგომის
თალისისური დედები
ესეილება წვერი წვერი
ეციუქება თვალები,
ჩუმად, ჩუმი ვეღრები
როგორ თრთიან ხები.
ფიორილ-ფიორილ ზოქერია
შემოდგომის დაბიბი.

მასენდება ერის სინისთვის

მასენდება ჩემი შვერის
გირნასული მთა-ბარი,
სამშობლისთვის დაღუპული
ანთცული ლამპარი.
შეირენდა ცარა არაბი,
ლისარტის საშუალო სკოლის
მოსწავლე

ზოგი ტებება ჩიურჩელით

ველენები უანტრიდან,
ცევევა თოვლის უანტრი.
თეა ცორაბ, მეორე კლასის
მოსწავლე

კაქართველი

ვუკერით კოვენ ჩვენის სათქ-
მელში საქართველოს პირველი
სიტყვა, დემორის ვონოვ, აგვის-
რულის ცენტრა, დარწმუნებული
ვარ, ხესხების ჩვენის თხოვნას,
იგი ხომ დადასულოვანია.
დემორი იყო ჩვენი მუარვე-
ლი!

დათაღა შუთოლი,
მე-9 საშუალო სკოლის მე-11
კლასის მოსწავლე

შე ისევ დედის მახლილის მჯერა

ცხა სა ცბო,
ცარის კავალი,
ორისა დ მოხალი კაბალრუბლიან...
ხარ მშენები მეუ თამარი,
ჯაროული მიწა შენი მუბლია...
მოყინის დედა ხარ!
შორ, დედაო...
მაგრამ ტკივილით ისე დალია,
საუთოა ხევდილის განდა მდომ,
კვერის დედასათ ლიკვალ მიღინარ,
ქართველის დედაო...
მშორი ხავანში
კავალი ისე დალია,
მარავი გრძელებული მიწა გარკუია,
მიწა დედა ხარ!

დღეს კი დედო, რას გვიტავი აზალი?

ნარიკალაშე ანთია შექი,

როცა თბილის ტავილებს ხარება.

რას გვერცვი ახალი?

აქ შენს ხამჭიდროს

თავს დასტრიალებს მისისწერ ძერი

და საუკუნე როცა ტორტანებს,

შე ისევ ზენი მანდილის, მდერა.

შე ისევ დედის უმწიკელო მანდილი

გაცედებებს კვეუნის ცრუსა და შართალი,

ქართველის დედაო,

დედა ქართველის, შენ საქართველოს მიმავალს მართავ!

მენა ჩვეულა,

მეხუთ საშუალო სკოლის მე-11
კლასის მოსწავლე.

წმინდაო, ნინო!

წმინდაო ნინო, დედა ხარ ჩვენი,
დედა ხარ გვარის, დედა ხარ გრემის,
შენ დაგვიცარი გასამირისგან
დედა ხარ გვარის, დედა ხარ გრემის,
შენ გვარისგვერდებ ცეცლიან დღეში,
შენ აუცხენ იულოთო, გრემიც,
შენ შეგვექნი ცხოვრება სრული,
განსაღლუში ჩაგვიდგი სული.
შენ შექმნ ჩვენი ერთ აწმუნება, მე-7 საშეალო სკოლის
კლასის მოსწავლე

დ ა ი ღ ი ც ი ღ ი ს !

საქართველოს მტერი შევდა,
იღგა ხმალშემართული,
აი, როგორ შემოვგრია
ჩვენი მიწა ქართული.

კავალე საშეალო სკოლის გვევიდე
კლასის მოსწავლე

ვ ა ქ ა - ვ შ ა ვ ლ ა ს

ლამაზ ბურნის მებანან,
კინსენდ შენსა სულსაო,
ბურნებაშ ზენი გრძნობები
მეც მომარხია გულსაო...
მიწა ქართოა,
მიწა ხევანია,
და კინსენდ შენსა გულსაო
მიწა კინსენდ შენსა გულსაო...
გარებული გარებული
გადასახებდი ბარსო,
შენს წყლულებს კალმით ხატავდა,
ცრემლებს აღნდილ გარდასაო.
გაზაუბულს ისე ელოდი,
როგორც დაკარგულ შეისაო,
ია და ვარდი ტრუბითა
შენ გაფასებრნენ წყლილსაო.
შენ სამარიდან მაძლევ ხდას—
კლასის მოსწავლე

დედა, დამიბრუნები!

(ჩანაბარი)

—ის რომელ სახლში?
—როცა მივალი იქ ნახავ, იქ
ცინდება კარგი დეიდა დახვეცება,
ნახავ როგორ შეუცარებოთ.
გზა მდემარტებ გაიარეს. მანქა-
ნა შეიტრდება დიდ, სამსახურულიან
სახლოთ.

—სად მივთვიარ, ისევ დეი-
დასთან თუ მივკავარ, არა, იქ
ვერ გავიჩერდები, დეიდა ისეთი
ცუდია, ისეთი ბრაზიანი, რომ...
ეს, მე ვითხიავს...

—დედა დარგამშემცებით გადმოხე-
დავს, გოგონას, ლამაზი თვალები
დიდ შეცინებს და ისევ მობრუ-
ნდება, ლამაზი იყო დედა და
გოგონას უკვერთის უკვირდა,
რატომ მიატოვა იგი მამამ, გა-
ახსენდა, როგორ ტარიდა დედა

— ჩოგი და დარიდრებით გადმოხე-
დავს, გოგონას, ლამაზი თვალები
დიდ შეცინებს და ისევ მობრუ-
ნდება, ლამაზი იყო დედა და
გოგონას უკვერთის უკვირდა.

— ისევ დაგარეცებ ალბათ...
—დიდ, დიდ, დიდ, ნუთე ეს
არის ის გოგონა? წამოდი გენაც-
ვალე, შენს და-ძებებს გაგაცონდ.
— უცხო ქალმა მაგრად ჩასჭიდა
გოგონას და წაუკანა. გრძე-
ლი დედა და დარიდრებდა:

— დედა, დედა, დედა, დედა, დედა
არის ის გოგონა? წამოდი გენაც-
ვალე, და-ძებებს გაგაცონდ:
— დედა, დედა, დედა, დედა, დედა
გოგონა და წაუკანა. გრძე-
ლი დედა და დარიდრებდა:

— დედა, დედა, დედა, დედა, დედა

— დედა, დედა, დედა, დედა, დედა

— დედა, დედა, დედა, დედა, დედა

